

ΕΞ ΑΝΑΓΝΩΣΕΩΝ

Τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Ῥωμαίου καὶ Ἰουλιέττας ἐδανείσθη ὁ Σαίκτηρ παρὰ τινος παλαιᾶς ἰταλικῆς παραδόσεως. Ἡ παράδοσις αὕτη, ἅψ' ἣς δὲν ἀπεμακρύνθη πολὺ ὁ μέγας δραματογράφος τῆς Ἀγγλίας γράφων τὸ ἀριστοῦργημα του, ἔχει κατὰ τὸν Guizot ὡς ἑξῆς:

Ἡ ἀληθινὴ ἱστορία

ΤΟΥ ΡΩΜΑΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑΣ

Κατὰ τὸ ἔτος 1303, ἐπὶ τοῦ Βαρθολομαίου δέσ-
λα Σκάλα, ἐκλεχθέντος ἰσοβίου καπετάνου μετὰ
τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς τοῦ Ἀλδέρετου, ὁ Ἀντώνιος
Καπελλέττος, ἀρχηγὸς τοῦ κόμματός του, εἶχε κατὰ
τὰς ἀπόκρεως προσκαλέσῃ εἰς μεγάλην συνανα-
στροφὴν ἐν ἡμέραις τῆς ἀριστοκρατίας τῆς Βερώνης.
Ὁ Ῥωμαῖος Μοντεκκίος, ἡλικίας εἴκοσι καὶ ἐνὸς ἔτους
καὶ εἰς ἐκ τῶν ὠραιότατων καὶ ἀξιαγαπητοτάτων
νέων τῆς πόλεως, ἐπορεύθη καὶ αὐτὸς εἰς τὴν συνα-
ναστροφὴν προσωπιδοφρῶν ὁμοῦ μετὰ τινων φίλων
του. Μετὰ τινα χρόνον ἀποβαλὼν τὴν προσωπίδα,
ἐκάθισεν εἰς μίαν γωνίαν τῆς αἰθούσης, ὁπόθεν ἡδύ-
νατο καὶ νὰ βλέπῃ καὶ νὰ φαίνεται. Πάντες ἐθαύ-
μασαν τὴν τόλμην μὲ τὴν ὁποίαν τόσον ἀφελῶς ἤρ-
χετο νὰ συνδιασκεδάσῃ ἐν μέσῳ τῶν ἐναντίων του,
διότι πάντες ἀνῆκον εἰς τὸ ἀντίθετον κόμμα. Ἀλλ'
ὅμως ἐπειδὴ ἦτο νέος καὶ εἶχεν εὐάρεστον τὴν συμ-
περιφορὰν, δὲν ἔδωκαν ἐκεῖνοι «ὅσην προσοχὴν θὰ
ἔδιδον ἴσως ἂν ἦτο μεγαλύτερος κατὰ τὴν ἡλικίαν.»
Οἱ ὀφθαλμοὶ του καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Ἰουλιέττας Κα-
πελλέττου συνηντήθησαν μετ' οὐ πολὺ καὶ πληγέν-
τες ἀμφοτέρω ὑπὸ θαυμασμοῦ, δὲν ἔπαυσαν ἕκτοτε
ἀπὸ τοῦ νὰ θεωρῶνται. Ἡ συναναστροφὴ εἶχε τελει-
ώσῃ δι' ἐνὸς χοροῦ, ὅστις ὠνομάζετο ἐν Βερώνῃ «ὁ
χορὸς τοῦ καπέλλου», μία δὲ κυρία εἶχεν ἔλ-
θον νὰ προσκαλέσῃ τὸν Ῥωμαῖον, ὁ ὁποῖος εὐρεθεὶς
οὕτω εἰσηγμένος εἰς τὸν χορὸν, ἀφ' οὗ ἐχόρευεν ὀλί-
γον μὲ τὴν κυρίαν, τὴν ἀφῆκε καὶ ἐπορεύθη πρὸς
τὴν Ἰουλιέτταν, ἣτις ἐχόρευε μὲ ἄλλον. Μόλις ἐκεί-
νη ἡσθάνθη ὅτι ὁ Ῥωμαῖος τῆς ἤγγιξε τὴν χεῖρα,
λέγει πρὸς αὐτὴν: «εὐλογημένη ἡ ἔλευσίς σου!» Καὶ
ἐκεῖνος, σφίγγων τὴν χεῖρα τῆς, ἀπεκρίθη: «Διὰ τί
εὐλογεῖτε τὴν ἔλευσίν μου, κυρία;» Καὶ ἐκείνη ἀπε-
κρίθη μειδιῶσα: «Μὴ ἀπορήτε, κύριε, ἂν εὐλογῶ
τὴν ἔλευσίν σας. Ὁ κύριος Μερκούριος πρὸ ὧρας
μὲ ἐπάγαγε, καὶ μὲ τὴν εὐγένειάν σας ἤλθετε νὰ μὲ
θερμάνητε.» Ὁ νέος ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο
Μερκούριος, μὲ τὸ παρωνύμιον ὁ «ἀλλοιθωρος», καὶ
τὸν ὁποῖον αἱ χάριτες τοῦ πνεύματός του καθίστανον εἰς
πάντας ἀγαπητόν, εἶχε πάντοτε τὰς χεῖρας ψυχρο-
τέρας τοῦ πάγου. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ῥωμαῖος ἀπε-
κρίθη: «Εἶμαι εὐτυχέστατος διότι ὅπωςδήποτε σὰς
προσφέρω μίαν ἐκδούλευσιν.» Ἐπειδὴ δὲ ὁ χορὸς
ἐτελείωνε, ἡ Ἰουλιέττα δὲν ἠδυνήθη νὰ προσθέσῃ
παρὰ τὰς λέξεις ταύτας «Ἀλλοίμονόν μου! ἀνῆκω
μᾶλλον εἰς σὰς παρὰ εἰς τὸν ἑαυτόν μου.»

Ὁ Ῥωμαῖος πολλάκις εἶχε διευθυνθῇ πρὸς μίαν
μικρὰν ὁδόν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐβλεπον τὰ παράθυρα
τῆς Ἰουλιέττας, μίαν δὲ ἐσπέραν τὸν εἶχεν ἐκείνη
ἀναγνωρίσῃ, «ἀπὸ τὸ πτέρνισμά του ἢ ἀπὸ ἄλλο ση-
μεῖον» καὶ ἤνοιξε τὸ παράθυρον. Ἐχαιρετῆθησαν
«εὐγενέστατα» καὶ ἅψ' οὐ πολλὴν ὥραν συνωμίλη-

σαν περὶ τοῦ ἔρωτός των, συνεφώνησαν νὰ συζευ-
χθῶσι, ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν ἐμελλε νὰ συμβῇ καὶ ὅτι
πρὸς τοῦτο ἔπρεπε νὰ μεταχειρισθῶσι τὴν μεσολά-
βησιν τοῦ μοναχοῦ Λεονάρδου φραγκισκανοῦ, «θεο-
λόγου, μεγάλου φιλοσόφου, θαυμαστοῦ λαμπικαρίου,
σοφοῦ εἰς τὴν τέχνην τῆς μαγείας» καὶ ἐξομολογή-
του ὅλης σχεδὸν τῆς πόλεως.

Ὁ Ῥωμαῖος ἐπορεύθη πρὸς αὐτόν, ὁ δὲ μοναχὸς
συλλογιζόμενος τὴν μεγάλην σημασίαν, τὴν ὁποίαν
θὰ ἐλάμβανεν, ὅχι μόνον παρὰ τῷ ἰσοβίῳ καπε-
τάνῳ, ἀλλὰ καὶ καθ' ὅλην σχεδὸν τὴν πόλιν, ἂν
κατώρθωνε τὰ συμπεριλιώσῃ τὰς δύο οἰκογενείας, ἀνέ-
λαβε νὰ ἐνεργήσῃ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν δύο νέων.
Ὅταν ἦλθεν ἡ τεσσαρακοστὴ, ὁπότε ἦτο ὑποχρεω-
τικὴ ἡ ἐξομολόγησις, ἡ Ἰουλιέττα ἐπορεύθη μὲ τὴν
μητέρα τῆς εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἀγίου Φραγκί-
σκου, εἰς τὸ κάστρον, καὶ εἰσαχθεῖσα πρώτη αὕτη εἰς
τὸ ἐξομολογητήριον, εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος τοῦ ὁποῖου
εὕρισκετο ὁ Ῥωμαῖος, ὁ ὁποῖος καὶ αὐτὸς εἶχεν ἔλθῃ
εἰς τὴν ἐκκλησίαν μὲ τὸν πατέρα του, ἔλαβεν ἐκεῖ
τὴν συζυγικὴν εὐλογία διὰ τῆς θυρίδος τοῦ ἐξομ-
ολογητήριου, τὴν ὁποίαν ὁ μοναχὸς εἶχε φροντίσῃ νὰ
ἀφήσῃ ἀνοικτὴν, ἔπειτα δὲ, διὰ τῆς φροντίδος μιᾶς
πνηροτάτης γραιῆς τοῦ οἴκου τῆς Ἰουλιέττας, διήλ-
θον οἱ δύο τὴν νύκτα ὁμοῦ εἰς τὸν κήπον.

Ἀλλ' ὅμως, μετὰ τὰς ἐορτάς τοῦ Πάσχα πολυ-
ἀριθμὸς ὁμίλος Καπελλέττων συνήντησεν εἰς μικρὰν
ἀπόστασιν ἀπὸ τῶν πυλῶν τῆς Βερώνης, ὀλίγους
Μοντεκκίους, κατὰ τῶν ὁποίων ἐπέπειτον οἱ Καπελ-
λέτται, ἐνθαρρυνόμενοι ὑπὸ τοῦ Θεοδόλδου, πρώτου
ἐξαδελφου τῆς Ἰουλιέττας. Ὁ Θεοδόλδος βλέπων
ὅτι ὁ Ῥωμαῖος ἔκαμνε πάντα τρόπον διὰ νὰ ἐμπο-
δίσῃ τὴν συμπλοκὴν, ἐπετέθη κατ' αὐτοῦ καὶ ἀναγ-
κάζων αὐτόν νὰ τεθῇ εἰς ἄμυναν, ἐσπαθίσθη ὑπ'
αὐτοῦ κατὰ τὸν λαιμόν καὶ ἔπεσε νεκρὸς εἰς τὸν
τόπον. Ὁ Ῥωμαῖος ἐξωρίσθη, ὀλίγον δὲ χρόνον
μετὰ ταῦτα ἡ Ἰουλιέττα βλέπουσα ὅτι θὰ τὴν ἠνάγ-
καζον νὰ νυμφευθῇ ἄλλον, κατέφυγε πρὸς τὸν μο-
ναχὸν Λεονάρδον, ὅστις ἔδωκε πρὸς αὐτὴν νὰ κατα-
πῇ μίαν κόριν, διὰ τῆς ὁποίας θὰ ἐφαίνετο νεκρά
καὶ θὰ ἐξεκομίζετο εἰς τὰ μνήματα τῆς οἰκογενείας
τῆς, τὰ ὁποῖα ἦσαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ μοναστη-
ρίου τοῦ Λεονάρδου. Οὗτος δὲ θὰ τὴν ἀπέσυρεν ἐ-
κεῖθεν καὶ ἀγνωστον θὰ τὴν ἐξαπέστελλεν εἰς τὴν
Μάντουαν, ὅπου ἦτο ὁ Ῥωμαῖος, ὃν ὁ μοναχὸς ἀνέ-
λαβε νὰ πληροφορήσῃ περὶ τῶν συμβάντων.

Τὰ πράγματα ἔγιναν ὅπως εἶχε προεῖπῃ ὁ Λεο-
νάρδος, ἀλλ' ὅμως ὁ Ῥωμαῖος μαθὼν δι' ἄλλης
εἰδήσεως τὸν θάνατον τῆς Ἰουλιέττας πρὶν ἢ λάβῃ
τὸ γράμμα τοῦ καλογήρου, ἀνεχώρησεν εὐθὺς διὰ
τὴν Βερώνην μὲ ἓνα μόνον ὑπηρέτην καὶ ἔχων μεθ'
ἑαυτοῦ ἰσχυρὸν δηλητήριον. Ἐπορεύθη πρὸς τὸν τά-
φον, τὸν ὁποῖον ἤνοιξε, κατέβηκε μὲ τὰ δακρυά του
τὸ σῶμα τῆς Ἰουλιέττας, κατέπιε τὸ δηλητήριον
καὶ ἀπέθανεν. Ἡ Ἰουλιέττα ἀνοίξασα σχεδὸν ἀμέ-
σως τοὺς ὀφθαλμούς, βλέπει νεκρὸν τὸν Ῥωμαῖον,
μαθοῦσα δὲ παρὰ τοῦ καλογήρου, ὁποῖος τὴν στιγ-
μὴν ἐκείνην κατέφθανε, τὰ συμβάντα, κατελήθη
ὑπὸ τόσον ἰσχυροῦ πόνου ὥστε «χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ
προφέρῃ λέξιν, ἀπέμεινε νεκρά ἐπάνω εἰς τὸ στήθος
τοῦ Ῥωμαίου τῆς».